

Ὁ ἑλληνικὸς στόλος ἐπλευσεν ἔπειτα, ἀπὸ τῶν παραλίων τῆς Ἰωνίας, πρὸς τὸν Ἑλλησποντον, κυρίως ἵνα χαλάσῃ τὰς γαφύρας τοῦ Ξέρξου, διότι τόσον δύσκολος καὶ ἀτελής ἦτο τότε ἡ συγκοινωνία ὥστε οἱ Ἕλληνες δὲν ἤξευρον ἔτι ὅτι αἱ γαφύραι

Νόμισμα Σηστοῦ

(Περσὸν νόμισμα ἐστεινωμένον διὰ σταχῶν καὶ Ἑρμῆς μετασφοδρὸς)

αὐταὶ εἶχον πρὸ καιροῦ, ἦτοι πρὸ 10 μηνῶν καὶ ἐπέκεινα, διαλυθῆ. Ἀφοῦ δὲ φθάσαντες εἰς Ἄβυδον ἐβεβαιώθησαν περὶ τούτου, ὁ μὲν Λεωτυχίδης καὶ οἱ Πελοποννήσιοι ἐπανῆλθον ἀμέσως οἴκαδε, ὁ δὲ Ξάνθιππος καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἀπεφάσισαν νὰ μείνωσιν αὐτόθι ἵνα ἐκβάλωσι τοὺς Πέρσας ἀπὸ τῆς Θρακικῆς χερσονήσου. Ἡ χερσονήσος αὕτη εἶχε καταληφθῆ ἢ πλείστη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ἐπὶ 40 περίπου ἔτη, ἦτοι ἀπὸ τῆς πρώτης ἐν αὐτῇ ἰδρύσεως τοῦ πρεσβυτέρου Μιλτιάδου μέχρι τῆς καταλύσεως τῆς ἰο-

νικῆς ἐπαναστάσεως, εἰ καὶ ἐκ διαλειμμάτων ἐτέλει ἐν τῷ διαστήματι τούτῳ φόρον εἰς τοὺς Πέρσας ἀπὸ τῆς φυγῆς ὅμως τοῦ δευτέρου Μιλτιάδου μέχρι τῆς ἐξώσεως τοῦ Ξέρξου ἐκ τῆς Ἑλλάδος, ἦτοι ἀπὸ τοῦ 493 μέχρι τοῦ 480 πρὸ Χριστοῦ, οὐδείς ἀθηναῖος πολίτης ἠδύνατο νὰ μείνῃ ἐνταῦθα. Ὅθεν οἱ νικηφόροι ἤδη Ἀθηναῖοι ἦτο φυσικώτατον νὰ ζητήσωσι νὰ ἀνορθώσωσι τὴν ἐπὶ τῆς χώρας ταύτης κυριαρχίαν αὐτῶν καὶ νὰ ἀναλάβωσι τὰς ἐν αὐτῇ ἰδιοκτησίας, τοσοῦτω μᾶλλον ὅσῳ ἡ χερσονήσος οὐ μόνον καθ' ἑαυτὴν παρήγεν ἱκανὰ σιτηρὰ ἀλλὰ καὶ ἐξησφάλιζε τὸ μεταξὺ τῆς Προποντίδος καὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους ἐμπόριον. Τούτου ἕνεκα λοιπὸν οἱ περὶ τὸν Ξάνθιππον ἀπεφάσισαν νὰ ἐπιχειρήσωσι, καὶ ἄνευ τῶν Πελοποννησίων, τὴν πολιορκίαν τῆς Σηστοῦ, ἥτις ἦτο τὸ ὀχυρώτατον τῆς χερσονήσου φρούριον, τὸ ὁποῖον ἐδέσποζε τοῦ πορθμοῦ καὶ εἰς τὸ ὁποῖον ἠθροίσθησαν πᾶσαι αἱ περίξ περσικαὶ φρουραὶ ὑπὸ Οἰόβαζον καὶ Ἀρταύκτην. Ἄπαντες οἱ Ἕλληνες τῆς χερσονήσου κάτοικοι, οἵτινες ἐμίσουν τοὺς Πέρσας, διότι πολλὰς εἶχον πάθει παρ' αὐτῶν λεηλασίας καὶ ἱεροσυλίας, συνέπραξαν προθύμως μετὰ τῶν Ἀθηναίων καί, ἐπειδὴ οἱ Πέρσαι δὲν εἶχον προφθάσει νὰ μετακομίσωσιν εἰς τὸ φρούριον ἀρκετὰς τροφάς, τὸ φρούριον τοῦτο περιῆλθε μετ' οὐ πολὺ εἰς τὴν ἐσχάτην ἀμηχανίαν καὶ ἠναγκάσθη νὰ παραδοθῆ. Οἱ δύο στρατοὶ μετὰ τινων περὶ αὐτοὺς ἀνδρῶν κατώρθωσαν κατ' ἀρχὰς νὰ διαφύγωσιν, ἀλλὰ συνελήφθησαν μετ' ὀλίγον ἀμφοτέροισι καὶ ἐφ' οὐκ ἐβόησαν ὁ μὲν Οἰόβαζος ἐν Θράκη ὑπὸ τῶν Θρακῶν, ὁ δὲ Ἀρταύκτης ἐν αὐτῇ τῇ χερσονήσῳ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων.

Μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Σηστοῦ ἐπανῆλθον οἱ Ἀθηναῖοι εἰς τὰ ἴδια, περὶ τὰ τέλη τοῦ 479 ἔτους, μὴ λησμονήσαντες νὰ παραλάβωσι μεθ' ἑαυτῶν πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ τοὺς κολοσσιαίους κάλους οἵτινες ἐχρησίμευσαν εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν τοῦ Ξέρξου γαφυρῶν καὶ τοὺς ὁποίους ἀνέθηκαν, ὡς τρόπαιον, εἰς τὴν ἀκρόπολιν. Ὁ Πλούταρχος, εἰς τὸν βίον τοῦ Ἀριστείδου καὶ εἰς τὸν τοῦ Θεμιστοκλέους, βεβαίῳ ὅτι μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Ξέρξου, διαχειμάζοντος τοῦ στόλου τῶν Ἑλλήνων εἰς Παγασὰς τῆς Θεσσαλίας, ὁ Θεμιστοκλῆς εἶπεν εἰς τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων ὅτι ἔχει νὰ προτείνῃ τι ὠφέλιμον καὶ σωτήριον, τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν συμφέρει νὰ ἐκτεθῆ δημοσίᾳ· ὁ δὲ δῆμος προσεκάλεσεν αὐτὸν νὰ το διακοινώσῃ εἰς τὸν Ἀριστείδην, καὶ ἂν ὁ Ἀριστείδης τὸ ἐγκρίνῃ νὰ ἐκτελεσθῆ. Τότε ὁ Θεμιστοκλῆς προέτεινεν εἰς τὸν Ἀριστείδην νὰ ἐμπρήσωσι τὰ ἄλλα ἑλληνικὰ πλοῖα, ἵνα τοῦ λοιποῦ ἢ πόλις τῶν Ἀθηναίων μόνη θαλασσοκρατῆ. Καὶ ὁ Ἀριστείδης προσελθὼν εἰς μέσον εἶπεν ὅτι «τῆς πράξεως ἣν διανοεῖται πράττειν ὁ Θεμιστοκλῆς μηδεμίαν εἶναι μῆτε λυσιτελεστέραν μῆτε ἀδικωτέραν», μεθ' ὃ οἱ Ἀθηναῖοι ἀπέκρουσαν